

ligge i samme Grav som Augustinus. Og saadan skete det nu.

Dette var Karsten Froms Mor. Saadan var hans Barndomshjem. Han var den yngste af de to blonde Dreng, som Moderen havde bragt med sig ind i Ægteskabet — »de to smaa Lensgrever«, som den muntre Stiffader plejede at kalde dem.

Nogen virkelig Erindring om sine Forældre eller om den Katastrofe, der brød ind over Hjemmet og førte ham til Opfostringshuset, havde han ikke bevaret. Hvad Karsten From huskede af sin første Barndom var Glimt af ligegyldige og hverdagsagtige Begivenheder, der af en eller anden uforklarlig Aarsag var bleven fredet af Mindet. Det var gaaet ham som det gaar de fleste med deres tidligste Indtryk af Livet. De betydningsfuldeste Oplevelser forsvinder i Glemsel, mens Erindringen om en død Flue og dens højtidelige Ligbegængelse i Vindueskarmen trofast bevarer helt op i den høje Alderdom.

Naar Karsten From overhovedet vidste noget om sine Forældre, var det, fordi han engang havde skaffet sig Underretning gennem et privat Oplysningskontor. Men forresten beskæftigede denne dunkle Fortid ham ikke saa meget, som hans Venner havde nogen Grund til at tro, fordi han ikke saa sjelden selv talte om den. Melankolien i hans smukke Øjne